

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 marca 2016r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. M. (1) kwoty 81.511,95zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew k. 2 -4 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany P. M. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 47-48 akt).

Pozwany podniósł zarzuty:

-braku wykazania zasadności roszczenia, w szczególności istnienia umowy cesji wierzytelności,

-braku legitymacji czynnej po stronie powodowej,

-przedawnienia roszczenia w całości.

Pozwany stanowczo zaprzeczył wszelkim okolicznościom i twierdzeniom podniesionym w pozwie, które nie zostały przez niego wprost przyznane. W szczególności zaprzeczył zasadności roszczenia jak i jego wysokości. Ponadto, pozwany podniósł zarzut przedawnienia całości roszczenia.

Pozwany podkreślił, że powód w treści pozwu wskazał dokumenty jako dowody uzasadniające zasadność roszczenia, podczas gdy dokumenty te nie mogą stanowić dowodu w rozumieniu prawa procesowego. Dotyczy to w szczególności wysokości oraz istnienia dochodzonego roszczenia, a przede wszystkim faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności w drodze cesji wierzytelności, co dawałoby powodowi legitymację czynną w niniejszym procesie. Załączona do pozwu umowa cesji wierzytelności jest dokumentem na tyle niesprecyzowanym, iż nie sposób w ogóle stwierdzić jakich wierzytelności ona dotyczy, a w szczególności, iż dotyczy wierzytelności względem pozwanego, o ile takowe istniały. Załączony do przedmiotowej umowy wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, nie stanowi również, iż wierzytelność względem P. M. (1) stanowiła przedmiot przywołanej umowy.

Kwestia mocy dowodowej wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych była przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, który wskazał jednoznacznie, iż zapisy ustawy w tym zakresie były niezgodne z Konstytucją.

W ocenie strony pozwanej, powódka w najmniejszym nawet stopniu nie udowodniła swoich twierdzeń oraz zasadności dochodzonego roszczenia, w rozumieniu art. 6 KC. Wobec powyższego, pozwany stwierdził, iż w pierwszej kolejności powództwo winno zostać oddalone z uwagi na brak wykazania legitymacji czynnej powódki, a także z uwagi na brak procesowego wykazania zarówno jego zasadności oraz wysokości (odpowiedź na pozew k. 47-48 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. M. (1) w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą (...) P. M. (2) jako pożyczkobiorca oraz (...) Bank (...) S.A. w G. zawarli umowę bankową – umowę pożyczki ((...) pożyczka”) w dniu 16 lutego 2010r. o numerze (...). Pożyczka została zawarta na okres od dnia 12 lutego 2010r. do dnia 16 lutego 2015r. na kwotę 102. 669,40zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 2016-03-08 k. 7, umowa pożyczki k. 54- 56 akt).

Pozwany nie spłacił pożyczki, nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota kapitału stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

(...) Bank (...) S.A. w G. w dniu 22 grudnia 2012 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). W tytule stwierdzono, że wobec dłużnika P. M. (1) (...)-(...) K. ul. (...) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Z. P. M. (1) z siedzibą: (...)-(...) K., ul. (...) posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 60.856,12 zł z tytułu zaciągniętej (...) pożyczki"-umowa numer (...) z dnia 12 lutego 2010 r. A. M. solidarnie odpowiada za zobowiązanie z tytułu umowy poręczenia w/w pożyczki. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się:

-niespłacona (...) pożyczka" w wysokości 57.848,38 zł.

- odsetki umowne w kwocie 2159,04 zł za okres od dnia 12 lutego 2010 r. do dnia 28 grudnia 2012 r.,

-odsetki karne w kwocie 368,78 zł za okres od dnia 12 marca 2010 r. do dnia 30- grudnia 2012 r.,

-opłaty 479,92 zł.

Stwierdzono także, że od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty bankowi należne są również odsetki karne w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym wynoszącym na dzień wystawienia wyciągu 23%, liczonymi od kwoty zadłużenia przeterminowanego tj. w/w kwoty z tytułu niespłaconej (...) pożyczki" 57.848,38 zł.

Wyciąg ten miał moc tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 96 w związku z art. 181 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe / Dz.U. Nr 140/1997 r. poz. 939/, w związku z art. 51ust.2 ustawy z dnia 6 grudnia 1996r. zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów/ Dz.U. Nr 149 poz. 703/ (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 57 akt).

(...) Bank (...) S.A. w G. podjął działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy postanowieniem z dnia 4 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt V GCo 23/13 nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi, a także przeciwko małżonce dłużnika (dowód: postanowienie SR w Kaliszu k. 58-59 akt).

Wierzyciel na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego wystąpił do komornika sądowego z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Trzciance T. C. postanowieniem z dnia 30 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt KM 592/13, umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 par. 1 pkt 1 k.p.c. z powodu jego bezskuteczności. W toku egzekucji wierzyciel nie zaspokoił swojego roszczenia (dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 61 akt).

W dniu 19 grudnia 2013r. P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny (...) Bank (...) S.A. zawarli umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której strona powodowa nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu przysługującą uprzednio (...) Bank (...) S.A. wobec dłużnika P. M. (1) (dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 2013-12-19

Wierzytelności będące przedmiotem w/w umowy cesji zostały wyszczególnione w załączniku do umowy, sporządzonym w formie pisemnej oraz formacie elektronicznym na nośniku danych - płycie CD, w którym szczegółowo wskazano dane pozwalające na identyfikację konkretnej wierzytelności (dowód: umowa cesji wraz z załącznikami k. 16-36, wyciąg z listy wierzytelności k. 63-64 akt) .

Nabyta wierzytelność została ujęta w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej strony powodowej, na podstawie których wystawiono wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 2016-03-08, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu (upoważnienie zawarte w dokumencie obejmującym pełnomocnictwo procesowe z dnia 2016-01-07) i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr

(...) (...) z dnia 2016-03-08 k. 7 akt, upoważnienie do składania oświadczeń wiedzy w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu zawarte w dokumencie obejmującym pełnomocnictwo procesowe z dnia 2016-01-07 k 8 akt).

Po zawarciu umowy cesji, a przed skierowaniem sprawy do postępowania sądowego, strona powodowa podjęła szereg prób kontaktu (w tym telefonicznego jak i osobistego) z pozwanym w celu polubownego zakończenia sprawy.

Przed wytoczeniem powództwa, pismem z dnia 22 stycznia 2016r. strona pozwana wezwana została do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub do kontaktu w celu porozumienia się w zakresie spłaty należności (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2016-01-22 k. 37 akt).

Pozwany na powyższe wezwanie nie odpowiedział (dowód: okoliczność bezsporna).

Zadłużenie strony pozwanej wynosi obecnie 81.511.95zł, w tym należność główna w wysokości (...)38 oraz skapitalizowane odsetki w wysokości (...)57, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia 2015-12-31 oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez stronę powodową od należności głównej od dnia 2016-01-01 do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 57 akt , wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) z dnia 2016-03-08 k. 7 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, a nadto z dokumentów urzędowych, a mianowicie postanowienia sądu i postanowienia komornika sądowego.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Poza sporem jest, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku prawnym z konsumentami, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10, OTK-A 2011/6/53 (Dz. U. z 2011/152/900).

Należy jednak wskazać, że Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r. (I ACa 1702/14 LEX nr 1771284) analizował charakter wyciągów i z ksiąg bankowych jako dowód w sprawie. Wprawdzie w niniejszej sprawie powodem jest Fundusz, ale poczyniona przez Sąd Apelacyjny ocena, również może odnieść się do funduszy działających na

podstawie ustawy z dnia 27 maja 2014r. o funduszach inwestycyjnych (DZu. 2014r.157 j.t. ze zm.). Sąd w tym uzasadnieniu wskazał, że:

„Powodowy bank, wykazując istnienie zadłużenia strony pozwanej przedstawił na poparcie swoich roszczeń dowód w postaci wyciągów z ksiąg bankowych. Nie ulega wątpliwości, że złożony przez stronę powodową wyciągi z ksiąg bankowych stanowią dokumenty prywatne, zawierają bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy wynikającej z ksiąg bankowych oraz są podpisane przez pracownika banku. Wyciągi te, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak podkreślane jest w literaturze, dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który Sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (**art. 233 k.p.c.**) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy”.

Orzecznictwo sądów powszechnych idzie jeszcze dalej, zauważając nawet, że sam fakt, że dane pismo nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może ono stanowić dowodu w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 września 2015 r. III AUa 611/15 LEX nr 1820426).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że zarzuty pozwanego były ogólnikowe. Skupiły się jedynie na podnoszeniu charakteru dokumentu (dokumenty prywatne) i z tego strona wywodziła brak ich wiarygodności. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów mogących podważyć wiarygodność, bądź rzetelność złożonych przez stronę powodową wyciągów z ksiąg funduszu. Co więcej, skoro pozwany kwestionował wysokość zadłużenia, mimo że był wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny na określoną kwotę, była prowadzona bezskuteczna egzekucja, w toku której wierzyciel nic nie uzyskał, a nadto poziom naliczanych odsetek musi być poza sporem, to powinien złożyć środki dowodowe wykazujące, że jednak spłacił część zadłużenia, a wyliczenie powoda jest błędne i nie uwzględnia dokonanych wpłat. Pozwany żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii nie wykazał.

Należy podnieść, że strona powodowa działa na podstawie ustawy, a tryb prowadzenia działalności, podobnie jak wystawianie dokumentów oprócz ustawy, formalizuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie sposobu, trybu oraz warunków prowadzenia działalności przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 8 maja 2013 r. -Dz.U.2013.538). Nie jest to zatem podmiot nie podlegający kontroli, a dokumenty prywatne wystawiane przez tego typu podmioty z uwagi na profesjonalizm, formalizm, podleganie ustawie i rozporządzeniom muszą być oceniane z mniejszym rygoryzmem, niż np. dokumenty prywatne pochodzące od osób fizycznych.

Należy wskazać, że wszystkie dokumenty prywatne przedłożone przez Fundusz pozwalają prześledzić wysokość roszczenia, działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia, a wreszcie część okoliczności potwierdzają dokumenty urzędowe, które pozwany przeoczył. To Sąd nadał klauzulę wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w określonej dacie.

Nadto, załączniki do umowy cesji przedłożone w tej sprawie zawierają dane dotyczące przedmiotowej wierzytelności. Dane identyfikujące wierzytelność dochodzoną w niniejszej sprawie ujęte zostały w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, wygenerowanym automatycznie. Identyfikator klienta wskazany w treści wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji odpowiada numerowi identyfikującemu klienta wg numeracji wierzyciela pierwotnego. W związku z powyższym, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji zawierający dane dochodzonej wierzytelności w niniejszym postępowaniu potwierdza nabycie wierzytelności i legitymację czynną strony powodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej zawartych w odpowiedzi na pozew, należy podnieść, że:

1. w zakresie legitymacji czynnej powoda

Sąd uznał za bezpodstawny zarzut braku legitymacji czynnej powoda, albowiem Bank na podstawie art. 509 § 1 k.c. skutecznie zbył mu wierzytelność, nie musiał uzyskać na to zgody dłużnika. W umowie o zbycie wierzytelności wskazany jest numer umowy pożyczki, więc nie ma wątpliwości co do przedmiotu zbycia. Strona powodowa wraz z pozwem przedłożyła umowę cesji zawartą pomiędzy stroną powodową a wierzycielem pierwotnym oraz wyciąg do elektronicznego załącznika do umowy cesji. Następnie wraz z pismem procesowym z dnia 4.05.2016 r. strona powodowa przedłożyła wyciąg z wykazu wierzytelności stanowiącego integralną część umowy cesji. Przedmiotowy wykaz zawiera w swojej treści dane konkretyzujące wierzytelność i potwierdza, że wynika ona z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 12.02.2010 r. pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym. Tym samym należy stwierdzić, że strona powodowa należycie wykazała istnienie legitymacji czynnej do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie.

2. co do przedawnienia roszczenia powoda

Zarzut sformułowany przez pozwanego jest ogólnikowy. Można wskazać, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło w dniu 30 października 2013r. Po przerwaniu biegu przedawnienia wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a następnie po jego umorzeniu, zaczął termin przedawnienia biec na nowo. Termin 3-letniego przedawnienia (art.118 k.c.) upływał z dniem 30 października 2016r. Powód nabył w dniu 19 grudnia 2013r. nieprzedawnioną wierzytelność. Wraz z nabyciem wierzytelności na powoda przeszły wszelkie prawa z nią związane (art. 509 § 2 k.c.), powód wszedł więc w pozycję zbywcy, także w kwestii przedawnienia roszczenia, co wynika także z treści art. 513 § 1 k.c. Pozew został wniesiony w dniu 11 marca 2016r., a więc żądanie zasądzenia nie wynikało z przedawnionego roszczenia. Gdyby przyjąć inną koncepcję prezentowaną w orzecznictwie, by liczyć termin od daty nabycia wierzytelności, zatem od 19 grudnia 2013r., to tym bardziej roszczenie powoda nie jest przedawnione.

3. co do nieudowodnienia roszczenia

Zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności wiązało się z przekazaniem przez zbywcę na rzecz nabywcy dokumentacji potwierdzającej istnienie wierzytelności a także danych osobowych dłużników. Strona powodowa w toku postępowania przedłożyła: umowę pożyczki (...) nr (...) z dnia 12.02.2010 r. z której wynika wysokość kapitału, sposób obliczenia odsetek, umowę poręczenia spłaty pożyczki z dnia 12.02.2010 r., bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 31.12.2012 r., postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydział Gospodarczy z dnia 4.02.2013 r., sygn. akt V GCo 23/13, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzciance T. C. z dnia 30.10.2013 r., sygn. akt Km 592/13. Na podstawie dokumentów źródłowych pochodzących z banku ustalono w dacie zawarcia umowy cesji, jaki dług obciąża pozwanego. Nie można przeoczyć, że bank i powodowy Fundusz są profesjonalistami i w dacie cesji, powód kalkulując opłacalność i ryzyko zakupu wierzytelności, ze szczególną wagą musiał analizować dokumenty finansowe, z których wynika wysokość poszczególnych wierzytelności. Po dacie cesji, w której wysokość wierzytelności potwierdzona wskazanymi dokumentami prywatnymi nie budzi wątpliwości Sądu, powód nie dokonał żadnej wpłaty, bowiem nawet takich twierdzeń nie podniósł w procesie. Zatem zarzut nieudowodnienia roszczenia zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w całości uwzględnił powództwo, a odsetkach za opóźnienie orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako osobę przegrywającą spór. Na koszty procesu złożyły się opłata od pozwu- wysokość należnej opłaty sądowej od pozwu ustalono w oparciu o art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Strona powodowa dochodzi roszczenia wynikającego z czynności bankowej, zatem opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu, nie więcej jednak niż 1 000 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7200zł zgodnie z par. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. DZ. U. 2015.1804).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.

16 sierpnia 2016r.